

Viktors sommaräventyr

Solen värmer, när Viktor går ner till stranden. Havet lyser blått, och långt därute ser han de vita seglen på en båt. Glädjen pirrar inombords. Tänk att få bo vid havet en hel vecka!

Han rusar upp mot stugan igen. Mamma, som sitter i solstolen och läser, ser upp när Viktor kommer springande. Hon ler mot sin pojke, när hon ser hur glad han är.

– Mamma, får Sofia följa med ner till stranden? Vi kan bygga sandslott och samla snäckor.

– Visst får hon det. Men ni får inte bada förrän pappa och jag kommer.

– Jag vet mamma. Var är kassen med badgrejerna? Spadar och sånt?

– Den står nog kvar i bilen. Du kan hämta den där. Men vad är det för konstigt ljud som hörs hela tiden? säger mamma och rynkar pannan. Vad är det för fågel som låter så?

Viktor lyssnar och sen börjar han skratta.

– Men mamma, det är ju fåren. De betar på slutningen vid stranden. Han du inte sett dom?

– Jo, i går kväll, när vi kom, skrattar mamma. Oj, så dum jag är! Jag trodde det var någon mystisk sjöfågel, men nu hör jag ju att det är ett får.

Hon skrattar för sig själv långt efter att barnen försvunnit ner till stranden. Tänk att man kan ta fel på en fågel och ett får!

Det blir en varm dag och de badar flera gånger. Det är härligt att ha så nära till vattnet.

– Nej, nu orkar jag inte höra på det stackars fåret längre, säger mamma. Jag måste ta reda på vad det är för fel. Fåret gråter, hör ni inte det?

– Hör du sjöfågeln, mamma? retas Viktor. Määä— määä—

– Ja, det där ovanliga med ull istället för fjädrar, skojar pappa, som förstås fått rapport från Viktor.

Mamma stänker vatten på dem och låtsas bli arg. Men så ser hon lite bekymrad ut.

– Jag tycker faktiskt inte om det där ljudet. Det har hörts då och då hela dagen. Lite klagande och sorgset. Som om någonting är fel. Tänk om ett får gjort sig illa!

– Äsch, bry dig inte om det där, lugnar pappa. Det är väl någon som äger fåren och ser till dem. Du kommer ändå inte nära inhägnaden, för det är massa taggiga buskar överallt.

Mamma rycker uppgivet på axlarna. Nej, det går inte att göra något. Det förstår hon.

Sent på eftermiddagen hörs fortfarande det klagande ljudet.

– Nej, nu orkar jag inte höra på det stackars fåret längre, säger mamma. Jag måste ta reda på vad det är för fel. Fåret gråter, hör ni inte det?

Sofia spärrar upp ögonen.

– Gråter det, mamma?

– Ja, jag tror det. Jag tar på mig långbyxor och stövlar, så kanske jag kan ta mig fram till hagen.

– Jag följer med dig, mamma, ropar Viktor ivrigt. Jag tar på mig stövlar, jag också.

Pappa försöker fortfarande stoppa dem, men nu har mamma bestämt sig.

– Kom Viktor! Räddningspatrullen redo!

Viktor vinkar åt pappa och Sofia, innan han försvinner bland buskarna. Det är svårt att ta sig fram. Mamma försöker hålla undan buskarna, men Viktor river sig ändå på händerna.

– Lyssna! Nu tror jag vi närmar oss, viskar mamma.

Där framme syns stängslet. Och där! Viktor pekar ivrigt.

– Mamma, fåret sitter fast. Ser du?

– Ja, jag ser. Stackars lilla får! Nu ska du få hjälp.

Viktor böjer sig ner och smeker fårets huvud.

– Har du försökt ta dig ut? Och så har du fastnat med halva kroppen utanför. Dumma lilla får! Så kan man inte göra.

Mamma och Viktor hjälps åt att dra i nätet för att göra öppningen större. Fåret buffar med huvudet och plötsligt kommer det loss och far tillbaka i hagen.

– Määä, bråker fåret, men nu är det en glad låt.

– Hon säger nog tack, skrattar Viktor lättad. Så bra att vi gick hit mamma. Titta, så snabbt det springer.

Mamma ser nöjd ut när de går tillbaka genom buskarna.

– Du blöder på handen mamma, säger Viktor bekymrad.

– Oj, det har jag inte sett. Jag rev väl mig bland buskarna. Men det var det värt.

Mamma ler mot Viktor.

– Man brukar säga ”dum som ett får”, och det kanske stämmer. Men det är de oförståndiga, som bäst behöver hjälp. Jag brukar tänka på det, när jag läser om Jesus som den gode herden. Han hjälper också de oförståndiga, sådana som du och jag.

Vi klarar oss inte själva. Tänk vad Jesus fick lida mycket för att kunna rädda oss! Det var mer än en skråma på handen.

– Han dog på korset för oss, säger Viktor. Men han blev levande igen.

– Ja, tänk så väl för oss! ler mamma. Jesus lever och är med oss varje dag.

Nu skymtar stugan bland buskarna. Viktor sätter fart.

– Pappa! Pappa! Mamma hade rätt!

– Som vanligt då, suckar pappa och låtsas se ledsen ut. Berätta!

Viktor nästan snubblar på orden, så ivrig är han. Pappa lyfter honom högt upp i luften.

– Hurra för räddningspatrullen! Kanske det smakar med en glass som belöning? Sofia och jag har varit vid kiosken.

– Härligt! ropar Viktor och hoppar ner från pappas famn. Hurra för glasspatrullen!